

του θεολόγου κ.Μιχαήλ Γ. Χούλη

Φαινομενικά, ο αποκρυφισμός αντιμετωπίζει με σεβασμό και δέος τον Ιησού Χριστό, αλλά ουσιαστικά αποσιωπεί εντελώς τη θεϊκή του φύση και δεν τον παραδέχεται ως Μονογενή Υιό του Θεού, ομοούσιο με τον Πατέρα. Σε γενικές γραμμές οι οπαδοί της Νέας Εποχής, ευρισκόμενοι στο αντίθετο άκρο της αληθείας, δέχονται ή απορρίπτουν τα εξής:

1. Ισχυρίζονται ότι τόσο ο Πρόδρομος Ιωάννης όσο και ο Ιησούς Χριστός ανήκαν στην Ιουδαϊκή αίρεση των Εσσαίων

Δεν υπάρχει καμία ιστορική απόδειξη ότι ο Ιωάννης και ο Χριστός μαθήτευσαν στους Εσσαίους (ιουδαϊκή αίρεση με βάπτισμα, ευχαριστία, καθάρσεις, ποινές, έντονο ασκητικό χαρακτήρα και διαχωρισμό των ανθρώπων σε αγίους και βέβηλους). Η θέση αυτή εφευρέθηκε για να χτυπήσει την πίστη στον Ιησού Χριστό ως Υιό και Λόγο του Θεού.

Άλλωστε, ενώ:

- στους Εσσαίους:

- α) όλα τα μέλη της κοινότητας προετοίμαζαν τον ερχομό δύο Μεσσιών και όχι ενός,
- β) υποτιμούσαν αφάνταστα τις γυναίκες,
- γ) εξαφανίζεται ή προσωπικότητα στα μέλη τους,
- δ) εφάρμοζαν αυστηρό τελετουργικό με πολύ συχνές πλύσεις - καθάρσεις και διατάξεις Σαββάτου,
- ε) ετοιμάζονταν για πνευματικό πόλεμο,
- στ) ήσαν σωβινιστές Ισραηλίτες,
- ζ) επικεντρώνονταν στο Μωϋσή,
- η) ερμήνευαν αριθμολογικά τις Γραφές,
- θ) το βάπτισμα τους είχε μαγική σημασία και
- ι) η ευχαριστία τους είχε έννοια ειδωλολατρικής ιερής τελετής,

- αντίθετα, στον κύκλο της πρώτης χριστιανικής κοινότητας και του Ιωάννη

- α) μόνο ο Ιωάννης αποκαλείται "βαπτιστής", βαπτίζει μεγάλα πλήθη θρησκευόμενων και προετοιμάζει την οδό του ενός και μοναδικού Μεσσία,
- β) οι μαθητές του Κυρίου και η πρώτη Εκκλησία σέβονται απόλυτα τις γυναίκες,
- γ) διατηρούσαν τα ονόματα και την προσωπικότητα τους,
- δ) ζούσαν ελεύθερα,
- ε) δεν εφάρμοζαν αυστηρά το τυπικό και τις διατάξεις του Νόμου,
- στ) αγαπούσαν όλους τους λαούς χωρίς διακρίσεις,
- ζ) δεν ασχολούνταν ιδιαίτερα με τον Μωϋσή,
- η) ούτε ερμήνευαν μυστικά τις Γραφές,
- θ) το βάπτισμα αφορούσε στη σωτηρία μέσω της πίστεως και
- ι) η Θεία Κοινωνία είναι Τράπεζα συνδεδεμένη με το υπερουράνιο θυσιαστήριο όπου παρατίθεται για τροφή ο ενανθρωπήσας Λόγος του Θεού (βλ. και "Ιωάννης ο Βαπτιστής βάσει των Πηγών", Γ.Σ. Γρατσέα, Αθ. 1968, σελ. 158-160, 182-200)

2. Αρνούνται την εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου γέννηση του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού

«Ιωσήφ, υιέ Δαυίδ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαριάμ τη γυναίκα σου, αναφέρει ο άγγελος στον Ιωσήφ, γιατί το παιδί που γεννήθηκε από αυτήν προέρχεται από το Πνεύμα το Άγιο» (Ματθ. 1,20) και προς τη Θεοτόκο αποκαλύπτεται: «Πνεύμα Άγιον θα κατασκηνώσει σε σένα και η δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει, γι' αυτό και το γεννημένο άγιον θα ονομασθεί υιός του Θεού» (Λουκ. 1,35). Ο προφήτης Ησαΐας αναγγέλλει: «Να η Παρθένος θα συλλάβει και θα γεννήσει υιό και θα καλέσεις το όνομα αυτού Εμμανουήλ» -σημαίνει ο Θεός ανάμεσα μας- (7,14), που επικεντρώνεται μόνο στη μητέρα του παιδιού και όχι στον πατέρα, (βλ. και "Απολογητικοί Μελέται Ε' Τίνα με λέγουσι άνθρωποι είναι;" του Παν. Ν. Τρεμπέλα έκδ. "Ο Σωτήρ", Αθ. 1994, σελ. 531-542). Μετά τη γέννηση του θείου βρέφους, άλλωστε, ποτέ δεν ονομάζεται ο Ιωσήφ πατέρας του παιδιού η σύζυγος της Μαρίας, αλλά πάντοτε και μόνο η Θεοτόκος ονομάζεται "μητέρα του παιδιού", διότι Πατέρας του Ιησού Χριστού είναι ο Θεός Πατήρ (Ματθ. 3,13/19-21)

Αλλά και η ίδια η Θεοτόκος στον άγγελο που της μετέφερε το χαρμόσυνο μήνυμα της θείας ενανθρώπισης, απαντά: «Πώς θα συλλάβω παιδί, αφού δεν προτίθεμαι να συνευρεθώ μετά του ανδρός μου;» (Λουκ. 1,34). Για τους αδελφούς και τις αδελφές του Ιησού, που αναφέρονται στα ευαγγέλια (ο Ιάκωβος, ο Ίωσης, ο Ιούδας, ο Συμεών, η Μαρία και η Σαλώμη), η παράδοση, δια πολλών μαρτυριών (Ωριγένης, Επιφάνιος κ.α.), πιστοποιεί ότι πρόκειται για παιδιά του Ιωσήφ από προηγούμενη γυναίκα του, που είχε ήδη πεθάνει και η οποία καταγόταν, επίσης, από τον οίκο Δαυίδ ("Στο Γιάννη Κορδάτο", οφειλόμενη απάντηση", π. Ευ. Κ. Μαντζουνέτα, Αθ. 1983, σελ. 36-40)

Η Αγία Γραφή ακόμη ονομάζει πολλούς συγγενείς "αδελφούς", χωρίς να είναι και πραγματικά σαρκικά αδέρφια (π.χ. Γένεση 29,15 -14,14). "Αν είχε και άλλα παιδιά η Παναγία, που όπως φαίνεται από τα ευαγγέλια θα ήταν μεγαλύτερα του Ιησού, ο Ιησούς πάνω απ' το σταυρό θα ανέθετε σ' αυτά, σύμφωνα με τα αυστηρά έθιμα της εποχής, την φροντίδα της Μητέρας του και όχι στον μαθητή Του Ιωάννη (Ίω. 29,26).

3. Για τους αποκρυφιστές οι Μάγοι ήσαν όχι μόνο αστρολόγοι αλλά και μέλη μυστικών εταιρειών, οι όποιοι μύησαν τον Ιησού στον αποκρυφισμό

Οι απόψεις αυτές δεν στηρίζονται στην Ιστορία, αλλά ούτε και στην παραμικρή θεωρητική ένδειξη. Είναι καθ' ολοκληρίαν μυθολογίες. Κατά την παράδοση, οι Μάγοι προέρχονταν από την Αραβία. Ήσαν αστρονόμοι και αστρολόγοι συνάμα, αφού άλλωστε οι ανατολικοί λαοί στα χρόνια εκείνα δεν διέκριναν την αστρονομία από την αστρολογία, διάκριση την οποίαν καθιέρωσαν πρώτοι οι αρχαίοι Έλληνες από τον 6ο έως τον 2ο αϊ. π.Χ. ("Το άστρον της Βηθλεέμ και ή Επιστήμη", Δημ. Κωτσάκη. έκδ. Ζωή, Αθ. 1984, σελ. 21)

Είναι πιθανόν οι μάγοι να ήλθαν σε επαφή με τις Ιουδαϊκές περί Μεσαίου παραδόσεις από τα χρόνια ήδη της αιχμαλωσίας των Ιουδαίων, οι οποίοι απλώθηκαν σε όλες τις χώρες της Ανατολής. Πολύ πιθανό ακόμη να γνώριζαν και την προφητεία του Βαλαάμ «Θα ανατείλει άστρο από τους απογόνους του Ιακώβ, θα αναδειχθεί άνθρωπος από τον Ισραήλ...» [Αριθμ. 24,17) περί του Μεσαίου και να

είχαν πιστεύσει σ' αυτόν. Το σπουδαιότερο είναι ότι με την προσκύνηση τους δηλώνουν αντιπροσωπευτικά την μετάνοια του ειδωλολατρικού κόσμου και την παραδοχή του Μεσαία Χρίστου από τα έθνη. Το άστρο της γέννησης συμβολίζει το υπερκόσμιο φως της του Χρίστου Θεότητας. Ο ίδιος ο Κύριος λέγει: "Εγώ ειμί ο αστήρ ο λαμπρός ο πρωϊνός" ('Αποκ. 22,16). Ο θαυμαστός αυτός αστέρας κατέδειξε την ένωση ουρανού και γης και το γάμο του Θεού με την σωσμένη στο όνομα του Υιού Του ανθρωπότητα (βλ. «Ολοκληρωμένα! Προσωπικότητες», Απ. Διακονίας Εκκλησίας της Ελλάδος, Αθ. 1979, σελ. 331-334).

4. Κατά την απορριπτέα πίστη μαγικών κύκλων, ο Ιησούς Χριστός ταξίδεψε από 12 έως 30 ετών στις Ινδίες, Αίγυπτο ή Θιβέτ, όπου και μαθήτευσε στη θεοσοφία και τον αποκρυφισμό. Αντίθετα όμως:

α) Ο Ιησούς, αν και δωδεκαετής, άφησε άφωνους τους μορφωμένους νομοδιδασκάλους στο ναό της Ιερουσαλήμ, από την κατά Θεόν σοφία του, χωρίς να χρειάζεται γι' αυτό να μαθητεύσει σε αποκρυφιστικά κέντρα της Ανατολής

β) Το Ευαγγέλιο αναφέρει καθαρά ότι από 12 μέχρι 30 ετών, όταν δημόσια άρχισε το αωτηριώδες κήρυγμα του, "ην υποτασσόμενος" στον "Ιωσήφ και στη μητέρα του" (Λουκ. 2,51). Τον ονομάζουν μάλιστα "υιό τέκτονος" (Ματθ. 13,55) και "Ιησούς ο τέκτων" (Μαρκ. 6,3), πού σημαίνει ότι αναμφισβήτητα δούλευε ως μαραγκός, πριν τη δημόσια δράση του

γ) Αν είχε πάει για σπουδές σε ανατολίτικα κέντρα θεοσοφίας, οι Γραμματείς και Φαρισαίοι θα το χρησιμοποιούσαν εναντίον του, παρουσιάζοντας στους οπαδούς του τη μαγική πηγή της δύναμης του, όταν ο Ιησούς επέμενε ότι θεράπευε με τη δύναμη του Πατρός Του.

δ) Οι συμπατριώτες του, όταν ο Χριστός επανειλημμένα θαυματουργούσε και κήρυττε, έλεγαν: "Πώς αυτός εδώ γνωρίζει τα ιερά γράμματα χωρίς να έχει σπουδάσει;" (ΐω. 7,15). Γνώριζαν καλύτερα. βέβαια, από τους σύγχρονους αμαθείς άθεους και αποκρυφιστές ότι δεν είχε μεταβεί για σπουδές εκτός της φυσικής του πατρίδας (Πίστη και Λογική. Μανώλη Μελινού, Διαδρομή Α', σελ. 81,82).

5. Τα θαύματα του Χρίστου πιστεύουν πώς ήταν αποτέλεσμα φυσικών βιολογικών δυνάμεων και όχι υπερφυσικά

Τα θαύματα είναι συστατικά στοιχεία των ευαγγελικών διηγήσεων και λάβαιναν χώρα σε αναφορά πάντοτε προς τον Θεό, ή Τριαδική Χάρη του οποίου είναι ή αιτία της υπερφυσικής πραγματοποίησής τους

Τα θαύματα του Χριστού προϋποθέτουν και βρίσκονται σε πλήρη συμφωνία με τη διδασκαλία του, την αλήθεια, αγάπη και ζωή, πού παρέχει ο υπερουράνιος Πατέρας Του. Αν λοιπόν, ο Χριστός είχε συγκεκριμένη πηγή και περιεχόμενο διδασκαλίας και με διαφορετικό τρόπο, τελείως φυσικό ή μαγικό, επιτελούσε τα άπειρα θαύματα πού έκανε στη διάρκεια της επίγειας διαμονής του, τότε φυσικά θα ήταν όχι μόνο μία ψυχοπαθολογική προσωπικότητα, αλλά και ο μεγαλύτερος δημαγωγός και

βλάσφημος άνθρωπος της ιστορίας. Επειδή, όμως, ο Ιησούς ήταν άγιος στη ζωή και στο έργο του και βρισκόταν σε τέλεια αρμονία με τη διδασκαλία του: η δε διδασκαλία και το κήρυγμα του υπήρξε το πλέον απaráμιλλο και το πλέον ανώτερο, πού ακούστηκε ποτέ από χείλη τόσο υπεύθυνου και συγκροτημένου (θε)ανθρώπου, συμπεραίνει κανείς, ότι τα θαύματα τα τελούσε με τη δύναμη της θεότητας του και άρα ο τρόπος πραγματοποιήσεως των ήταν υπερφυσικός. Τις ψευδοθεραπείες του ειδωλολατρικού κόσμου χαρακτηρίζουν: η χρήση μαγικών τύπων, φαρμάκων και υπνωτισμού, η μυστικιστική ερμηνεία των ονείρων, η αλαζονεία του δήθεν θαυματουργού και η αναξιοπιστία των διηγήσεων, πρακτικές και ιδιότητες πού δεν συναντιώνται στον Ιησού Χριστό, (βλ. «Ψυχικά Έρευναι» Γ, Αντ. Πισάνου, έκδ. Πρόοδος, Αθ. 1975, σελ. 62,63 και Παν. Τρεμπέλα. όπου ανωτέρω, σελ. 493. 494, 497, 512, 513. 516-518)

Κανένας εξάλλου αποκρυφιστής δεν κατάφερε ποτέ να θεραπεύει βλάβες οργάνων ανεπανόρθωτες (σαν τον τυφλό εκ γενετής π.χ. πού δεν είχε κόρες οφθαλμών και τον επί 38 χρόνια παράλυτο με φθορά των μελών του από την μακροχρόνια κατάκλιση), να υποτάσσει τα στοιχεία της φύσεως (ειρήνευση της φουρτουνιασμένης θάλασσας και θαυμαστή αλιεία), να εκδιώκει τα δαιμόνια και να τα στέλνει στους χοίρους, να ανασταίνει νεκρούς (τον τετραήμερο Λάζαρο, αλλά και την κόρη του Ιαείρου και τον υιό της χήρας της Ναΐν), να χορταίνει χιλιάδες άτομα με λίγα ψωμιά και ψάρια και να ενεργεί τόσα άλλα θαύματα, όσα δεν θα χωρούσαν σε όλα τα βιβλία του κόσμου να γραφτούν (ΐω. 21,25) (βλ. «Πίστη και Λογική», Α', Αθ. 1993 και «Απολογητικοί Μελέται Ε'», Παν. Τρεμπέλα)

6. Η διδασκαλία του Ιησού Χριστού υπήρξε κατά τη γνώμη τους μυστικιστική και εσωτεριστική

Η διδασκαλία του Κυρίου υπήρξε πάντοτε φανερή, αφορούσε στον Ένα θεό, Πατέρα Παντοκράτορα, τον Ιησού Χριστό, τον Υιόν του, τον όποιον απέστειλε στον κόσμο, "ίνα ο κόσμος σωθεί δι' αυτού" και στον Παράκλητο -Πνεύμα, το ζωοποιόν τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Η αγάπη υπήρξε ή πρακτική, κατεξοχήν, διδασκαλία του θεανθρώπου, χωρίς την οποία, και σε συνδυασμό με τη μετάνοια, ταπείνωση και την προσευχή, είναι κλειστή ή οδός προς τη Βασιλεία των Ουρανών.

Αν το ευαγγέλιο της σωτηρίας, στο όποιο καλούσε ο Χριστός τους ανθρώπους, ήταν αποκρυφιστικό, θα τον είχαν κατηγορήσει οι εχθροί Του σαν μάγο και γητευτή στο Συνέδριο, βρίσκοντας πρόφαση για τη θανάτωση του, διότι η μαγεία, η μαντεία, η νεκρομαντεία, η οιωνοσκοπία, κ.λπ. ετιμωρείτο με τον δια λιθοβολισμού θάνατο (Λευϊτικόν 19,26 & 20-27- Ιερεμ. 34,9- Εξ. 22,18- Δανιήλ 2,27-28). Οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες τιμωρούσαν επίσης με ποινή θανάτου τη μαγεία ("Στο Γιάννη Κορδάτο", όπου ανωτέρω, σελ. 43,44). Αλλά και ο απ. Παύλος, "ο πρώτος μετά τον "Ένα", πού διακηρύσσει ότι "έχει πνεύμα Θεού" και "φέρει στο σώμα του τα στίγματα του Ιησού" επιτίθεται με δριμύτητα εναντίον των Εθνικών Μυστηρίων, τα όποια ονομάζει "Τράπεζα δαιμονίων" (Α' Κορ. 10,19-21, αλλά και Β' Κορ. 6,14 - Α' Τιμ. 6,20).

7. Ισχυρίζονται ότι ό Ιησούς δεν είχε συνείδηση της θεϊκής του υπόστασης καί ότι

δεν είναι Υιός του Θεού κατά φύσιν

Ο Χριστός είχε πλήρη συνείδηση της θεϊκής Του υπόστασης και αποστολής.

Ο ίδιος αποκαλύπτει: "πρίν γεννηθεί ο Αβραάμ εγώ υπάρχω" (ΐω. 8,58) και "εγώ και ο Πατέρας είμαστε Ένα"(ΐω. 10,30) και στην παράκληση του Φιλίππου να τους δείξει τον Πατέρα, του επισημαίνει: "Τόσο καιρό είμαι μαζί σας Φίλιππε και δεν με γνώρισες; Εκείνος πού έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα" (ΐω. 14,9).

Στον Όρο της Δ' Οικουμενικής Συνόδου (Χαλκηδόνα 451 μ.Χ.) διατυπώνεται η πίστη της Εκκλησίας ότι στο Χριστό υπάρχουν δύο φύσεις, η θεία και η ανθρώπινη. Ως προς τη θεϊκή του φύση, ο Χριστός είναι ομοούσιος με το Θεό Πατέρα, είναι το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, πού γεννήθηκε από τον Πατέρα προ πάντων των αιώνων. Ως προς την ανθρώπινη φύση του είναι ομοούσιος με μας τους ανθρώπους, πλήρης και τέλειος άνθρωπος, χωρίς αμαρτία. Όμως, αν και ο σαρκωμένος Χριστός υφίσταται "με δύο φύσεις", είναι ένα πρόσωπο, το πρόσωπο του Υιού και Λόγου του Θεού (βλ. και Χριστιανισμός και Θρησκευματα, Β' Λυκείου, ΟΕΔΒ, σελ. 74,75).

8. Η Ανάσταση του Κυρίου, σε αντίθεση με τα λεγόμενα των αποκρυφιστών, όχι μόνο πραγματοποιήθηκε, αλλά και ήταν ο κύριος σκοπός της ενανθρώπισής Του

Ο Ιησούς Χριστός είχε σαφή συνείδηση περί της αναστάσεώς του πριν το θάνατό του: "Ύστερα από τρεις ήμερες θα αναστηθώ", είχε αναγγείλει, και πάλι "γκρεμίστε τον ναό τούτον και σε τρεις ήμερες θα τον ανοικοδομήσω", εννοώντας το σώμα Του. Γι' αυτό, και το κήρυγμα της πρώτης Εκκλησίας περί αναστάσεως του Χριστού βασιζόταν πάνω στο κενό μνήμα (βλ. και ΐω. 19,41 και Πράξεις 2,24 & 4,1-3). Ο απ. Παύλος χαρακτηριστικά λέγει: "όπως ο Χριστός αναστήθηκε εκ νεκρών με τη δόξα του Πατέρα, έτσι και εμείς θα ζήσουμε μία νέα ζωή. Διότι αν ενωθήκαμε μαζί του σε ένα θάνατο σαν το δικό του, τότε θα ενωθούμε μαζί του και σε μία ανάσταση σαν τη δική του" (Ρωμ. 6,3-5). Ο άγγελος βεβαίωσε τις Μυροφόρες ότι ο Ιησούς "αναστήθηκε, δεν είναι εδώ".

Και βέβαια δεν επρόκειτο περί πνευματιστικής εμφανίσεως, διότι ο τάφος βρέθηκε κενός και διότι:

α) Οι απόστολοι νόμιζαν πώς βλέπουν φάντασμα, ώστε αναγκάστηκε ο Χριστός να τους πει: "Ψηλαφήστε με και θα δείτε ότι αν και ένα φάντασμα σάρκα και οστά δεν έχει, εγώ βλέπετε ότι έχω" (Λουκ. 24,39)

β) Ο Θωμάς ψηλάφισε τον Κύριο μετά την ανάσταση Του και έβαλε το δάκτυλο του "εις τον τύπον των ήλων" και στην πλευρά Του, αναφωνώντας «Ο Κύριος μου και ο Θεός μου»

γ) Ένα φάντασμα δεν πεινάει και δεν τρώει ψάρια και μέλι, δεν προσφέρει Ευχαριστία με Ψωμί και Κρασί, ούτε εξηγεί αναλυτικά τις Γραφές περπατώντας στον δρόμο προς Εμμαούς (πράγματα πού έκανε ο Χριστός μετά την ανάσταση του)

δ) Οι απόστολοι και 500 μαθητές Του, στους οποίους εμφανίστηκε αναστημένος όλες τις ώρες της ημέρας, σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, επί 40 ημέρες, δεν ήσαν ανόητοι, ώστε να μην γνωρίζουν τι βλέπουν και αν έχουν μπροστά τους τον δάσκαλο τους με σάρκα και οστά

9. Το σώμα του Θεανθρώπου δεν γνώρισε σωματική αποσύνθεση, διότι ηγέρθη εκ νεκρών. Η διδασκαλία περί των εσχάτων.

φθορά του ανθρωπίνου σώματος, όπως γνωρίζουμε αγιογραφικά, είναι αποτέλεσμα της προπατορικής αμαρτίας, γιατί και ο θάνατος προήλθε από την ίδια πηγή. Ο Χριστός όμως "αμαρτία δεν έπραξε ποτέ, ούτε δόλος ακούστηκε ποτέ από το στόμα του" (Ησ. νγ',9). Λόγω της ασυγχύτου ενώσεως του σώματος του με τον Θεό, εξ άκρας συλλήψεως, το πανάχραντο σώμα του παρέμεινε άφθαρτο, αφού άλλωστε είχε ντυθεί την αθανασία. Στην περίπτωση του και μόνο πραγματοποιήθηκε το ρηθέν υπό του προφητάνακτος Δαβίδ: "Δεν θα εγκαταλείψεις την ψυχή μου στον Άδη, ούτε θα επιτρέψεις στον οσιόν σου να γνωρίσει σωματική αποσύνθεση"(Ψλμ. 15,8). Έτσι, ο θεάνθρωπος αναστήθηκε και αναλήφθηκε, κατά το "Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμό· Κύριος εν φωνή σάλπιγγος" (Ψλμ. 46). Ο χριστιανισμός πιστεύει στον συνδοξασμό σώματος και ψυχής κατά την Δευτέρα Παρουσία, γεγονός που ονομάζεται θέωση και χαρίζεται από το Θεό, ως θέα των ακτίστων θείων ενεργειών, στους άξιους από την εδώ ήδη ζωή και "δι' εσόπτρου εν αινίγματι".

Ως Ορθόδοξοι χριστιανοί πιστεύουμε πώς ο Κύριος, μετά την ανάληψη του, κάθησε στα δεξιά του Θεού θεώνοντας την ανθρώπινη φύση "εν τοις κόλποις του Πατρός". Συνεχίζει να μεριμνά ο Κύριος για τα πράγματα του κόσμου και εργάζεται για τη σωτηρία των ανθρώπων. Στο χρόνο όμως, πού εκείνος μόνο γνωρίζει, "ερχόμενος επί των νεφελών του ουρανού" με δύναμη και δόξα μεγάλη (Ματθ. 26,64) θα επιστρέψει στη γη ως ένδοξος Κριτής πλέον "κρίνοι ζώντας και νεκρούς" και θα τερματίσει τη βασιλεία του αντίχριστου Εωσφόρου. Τότε τα μέλη των ανθρωπίνων σωμάτων θα αναστηθούν (Λουκ. 21,18) και τα σώματα θα γίνουν πνευματικά. Μετά θάνατον, λοιπόν, ή προσωπικότητα του άνθρωπου δεν χάνεται, αλλά "ο αναστήσας εκ νεκρών Χριστόν, ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα ημών" (Ρωμ. 8,11), ώστε στη "συντέλεια του αιώνος", οι δίκαιοι θα βλέπουν ατελεύτητα τη θέα του Θεού "πρόσωπο προς πρόσωπον" (Α' Κορ. 13,12) και οι "τα φαύλα πράξαντες" θα γευθούν το "σκότος το εξώτερο" όπου "ο σκώληξ ου τελευτά"(Μαρκ. 9,48 & Ματθ. 8,12).

10. Οι προφητείες περί του Μεσαίου Ιησού

Οι προφητείες του ελληνικού και ιουδαϊκού κόσμου περί του Μεσσία Ιησού Χριστού είναι όχι μόνο πάμπολλες, αλλά και ολοφώτεινες. Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές απ' αυτές, όπως ωραιότατα εμπεριέχονται στη μελέτη του Αγγέλου Σακκέτου «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ - ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ» έκδ. Δημιουργία, Αθ. 2000.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ:

α) Στην τραγωδία του Αισχύλου ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ προλέγεται ότι ο

λυτρωτής του Προμηθέα θα είναι Υιός Θεού και Υιός Παρθένου, ο οποίος μάλιστα «παρθενογέννητος ούτος Θεάνθρωπος θα καταλύσει το κράτος των παλαιών θεών και θα αφανίσει αυτούς και τη δύναμη τους» (στίχ. 908 εξ., 920 εξ.). Επισημαίνεται ακόμη σε αποκαλυπτική συζήτηση στην τραγωδία ότι ο Μεσσίας θα έλθει μετά από 13 γενεές. Αν θεωρήσουμε πώς η τραγωδία διδάχθηκε περίπου το 430 π.Χ., και ότι μια γενιά υπολογίζεται περίπου σε 30-35 χρόνια, τότε ή προφητεία εκπληρώνεται πράγματι στα χρόνια του Κυρίου Ιησού Χριστού.

β) Στην ίδια πάντα τραγωδία, ο Ερμής προλέγει στον Προμηθέα ότι δεν θα πάρουν τέλος τα Βάσανα του παρά μόνο όταν φανεί κάποιος θεός ο οποίος με τη θέληση του θα κατέβει στα σκοτεινά βάθη του Άδη για να γίνει ιλαστήριο θύμα και να λυτρώσει τον άνθρωπο (στίχ. 1026 κ.ε.).

γ) Στον Πλάτωνα αναμένεται πάσχων δίκαιος σταλμένος από το Θεό, ο οποίος θα εγκαινιάσει περίοδο πνευματικής αφύπνισης, θα είναι μέχρι θανάτου πιστός στη δικαιοσύνη, πλην όμως θα θεωρηθεί από τους ανθρώπους άδικος, θα υποστεί εξευτελισμούς και ταπεινώσεις, θα δεθεί, θα μαστιγωθεί, θα καθηλωθεί και θα πεθάνει πάνω σε υψηλό ξύλο (Πλάτωνος Πολιτεία Β', IV-V, (3610-362A). Το κείμενο θυμίζει ιδιαίτερα τον ΠΑΣΧΟΝΤΑ ΔΟΥΛΟ του ΗΣΑΪΑ (κεφ. 53), όπου εξαγγέλλεται παρόμοια προφητεία.

δ) Η Ρωμαία Σίβυλλα της Κυμαίας προεφήτευσε: «Θα έλθει ο Υιός του Θεού στην γη και θα φορέσει σάρκα ανθρώπινη, ομοιούμενος με τους θνητούς της γης. Θα φέρει το όνομα του τέσσερα φωνήεντα και δύο σύμφωνα, οκτώ μονάδες, οκτώ δεκάδες και οκτώ εκατοντάδες, ήτοι τον αριθμό 888» (προέβλεψε δηλαδή το όνομα ΙΗΣΟΥΣ) (βλ. Εκκλησιαστική Ιστορία Ευσεβίου και 20° τόμο Ελληνικής Πατρολογίας του Κέντρου Πατερικών Εκδόσεων, σελ. 1285-1293).

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ:

Οι καταπληκτικές προφητείες της Βίβλου, πού ειπώθηκαν 10, 8, 7 και 6 αιώνες π.Χ., είναι ένα πραγματικό διαχρονικό θαύμα, αψευδής μαρτυρία περί της θεότητας και Μεσσιακής ιδιότητας του Ιησού Χριστού μέχρι συντέλειας των αιώνων. Συνοπτικά και κατά χρονική αλληλουχία έχουν ως εξής:

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ: Θα γεννηθεί στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας (Μιχαίας ε' 1) - Θα γεννηθεί από παρθένο (Ησαΐας ζ' 14) - Θα ονομασθεί Θεός ισχυρός (Ησαΐας θ' 6) - Η έλευση του θα είναι ή έλευση του Θεού εν μέσω των ανθρώπων (Ης. ζ' 14) - Θα γεννηθεί 483 έτη από της εκδόσεως του Διατάγματος περί ανοικοδομήσεως της Ιερουσαλήμ, μετά την καταστροφή της από τον Ναβουχοδονόσρα (Δαν. θ' 25) - Θα λατρευθεί από βασιλείς πού θα έλθουν από την Ανατολή (Ψαλμ. οβ' 10-11) - Θα φύγει στην Αίγυπτο απ' όπου ο Θεός θα τον μετακαλέσει (Ωσηέ ια' 1) - Θα προηγηθεί της δημόσιας δράσης του ένας Πρόδρομος (Ης. μ' 3) - Θα αρχίσει το κήρυγμα του εντός των ορίων των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ (Ης. η' 23,2) - Θα απευθυνθεί κυρίως προς τους ταπεινούς, τους συντετριμμένους την καρδίαν και τους πενθούντας (Ης. ξα' 1) - Το κήρυγμα του θα συνοδεύεται από έκτακτα σημεία θεραπείας τυφλών, χωλών, κωφών, ασθενών (Ης. λε' 5) - Θα εισέλθει στην

Ιερουσαλήμ θριαμβευτικά καθισμένος σε μικρό γαϊδούρι (Ζαχ. θ' 9) - Θα μισηθεί από το λαό του (Ψαλμ. ξθ' 4) - Θα προδοθεί από γνωστό του πρόσωπο (Ψαλμ. νε' 12) - Θα πουληθεί αντί τριάκοντα αργυρίων με τα όποια θα αγορασθεί αγρός από ένα κεραμέα (Ζαχ. ια' 12,13) - Οι άλλοι φίλοι του θα τον εγκαταλείψουν (Ψαλμ. νε' 12) - Θα υποστεί εξευτελισμούς και παθήματα ως έσχατος των ανθρώπων, ως σκώληξ της γης (Ης. νγ' 6) - Θα τον χαστουκίσουν (Ης. ν' 6) - Θα οδηγηθεί χωρίς να παραπονεθεί ως πρόβατο στη σφαγή (Ήσ. νγ' 7) - Θα τρυπήσουν τα χέρια του και τα πόδια του ανάμεσα σε δύο κακούργους (Ψλμ. κβ' 16, Ης. νγ' 12) - Στη δίψα του θα τον ποτίσουν ξύδι με χολή (Ψλμ. ξθ' 22) - Οι εχθροί του, πού θα τον περιτριγυρίζουν, θα τον κοροϊδεύουν και, αφού μοιράσουν τα ενδύματα του, για τον χιτώνα του θα ρίξουν κλήρο (Ψλμ. κβ' 18) - Θα εκφράσει αγωνία για την εγκατάλειψη του από το Θεό (Ψλμ. κθ' 1) - και τελικά θα πεθάνει (Δαν. θ' 26) - Θα πεθάνει όμως για τις αμαρτίες του κόσμου (Ης. νγ' 3-6) - και θα αντικαταστήσει η θυσία του όλες τις θυσίες της Παλαιάς Διαθήκης (Μαλ. α'10,11) - Μέσω των παθημάτων του θα αποκτήσει δόξα αιώνια και θα γίνει λίθος ακρογωνιαίος της πίστεως (Ης. θ' 7, κη' 16, Ψλμ. ριη' 22) - Η ανύψωση του θα γίνει μετά την Ανάσταση του από τους νεκρούς (Ψλμ. 15' 8, ξη' 18) - και ο τάφος του θα δοξασθεί δια της αναστάσεως του (Ης. νγ' 9) - Θα είναι μεσίτης νέας διαθήκης (Ιερ. λα' 31-33) - κατά την οποία θα παρέχεται άφεση αμαρτιών και έκχυση Πνεύματος αγίου (Ζαχ. ιγ' 1, Ιωήλ γ') - Οι εθνικοί λαοί θα επιστρέψουν σ' αυτόν (Ζαχ. 6' 11, Ήσ. μθ' 7) - Θα γίνει σ' αυτούς Κύριος, Ποιμήν και Βασιλεύς σε βασιλεία πού ποτέ δεν θα καταλυθεί (Μιχ. δ' 1-16, Δαν ζ' 13-14) (βλ. Αγγέλου Π. Σακκέτου «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ -ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ», έκδ. Δημιουργία, Αθήνα 2000).

Αγαπητοί αναγνώστες,

οι αποκρυφιστικές διδασκαλίες περί του Χριστού δεν έχουν ιστορικά ερείσματα, αποτελούν μυθολογίες και στερούνται αξιοπιστίας και αντικειμενικότητας. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι για κάθε χριστιανό, αλλά και για κάθε γνήσιο ερευνητή της αλήθειας, η κατεξοχήν και μοναδική θεανδρική προσωπικότητα πού γεννήθηκε πάνω στη γη, ο Υιός του Θεού και Θεός ο ίδιος, πού «ενηνθρώπισεν ίνα ημείς θεοποιηθώμεν» και του οποίου το πρόσωπο, η ζωή και το έργο με 332 προφητείες της Π.Δ. προφητεύθηκαν κατά γράμμα και πραγματοποιήθηκαν με μαθηματική ακρίβεια.